

Лісова сторожка (скорочено)

Григій Тютюнник

Григій Тютюнник

Лісова сторожка

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Як одспіває хурделицями зима, збирається Данило Коряк до лісу, до своєї сторожки. Там він має оберігати од усякої напасті цілий лан лісової розсади: дрібненьких дубків, берізок, в'язків, кленочків, осичок і приземкуватих пухнастих сосонок.

Збирається Данило довго, бо треба йому взяти з собою чимало всякого начиння. А зібравшись, вирушає в дорогу, кликнувши за собою малого, проте бідового песика Кузьку, рудого і криволапого.

За плечима у Данила напханий усячиною лантух та рушниця. Чого тільки немає у Даниловому лантусі: ніж, ложка, шматок дроту, казанок, пшоно, сало, цибуля, борошно, картопля, сіль, хліб, сухарі, а ще великі садівницькі ножиці, пила, сокира, терпуг, гачки, важки та поплавці до вудок; сірники. І хоч як важко правити Данилові свою ношу, однак несе, бо знає, що без усього того добра в лісі, далеко од села, не проживеш.

Данило високий на зріст і цибатий, як лелека, тому йде швидко. А Кузька не встигає, захакався.

Собака гавкає на лелек, а Данило сердиться на Кузьку за ті жарти. Тоді Кузька щулившись, присідає на лапках і зводить угору на Данила винуваті очі.

Аж ось і ліс. Він зустрічає Данила, як тата: гілля немовби одхиляється, щоб не дряпнути, пеньки немовби одступають, щоб він не спіткнувся. Кузька пригадує сторожку: дим од багаття, од якого йому чхалося, смачні риб'ячі голови, якими його щовечора частував Данило, теплий затишок під поріжком у сіні, де він спав.

Коли ж опиняються на просторій галявині, вкритій рівненькими рядами саджанців, Кузька мчить до сторожки і тонюсінько дзяволить.

За зиму сторожка – хатка з одним віконцем під соломою – постаріла, дужче вгрузла в землю, стоїть під самісінькою горою серед грушевого та черемхового цвіту, як вулик. Кузька кидається під поріжок до свого кубла. Але там незатишно.

Тим часом підходить Данило, скидає з плечей лантух, одмикає двері. Кузька лапками допомагає. У сторожці сутінь та вистояний за зиму холод.

Данило виносить на сонце стару ковдру, щоб теплий вітерець вивіяв з неї холод, згрібає в оберемок вологе сіно з ліжка й теж виносить надвір: хай сохне. З оберемка

випорскують додолю дрібні мишенята. Кузька погнався був за одним, але не догнав. Він же не кіт.

Данило йде робити опудала. Кузька біжить слідом, раденько виляючи хвостом, він знає: зараз почнеться найвеселіша робота.

Данило сідає на поріжку, розв'язує ганчір'я і по черзі розпинає в руках подрані сорочки, штани, піджаки, кофти. Данило робить себе, бабу Оксьоншу, діда Миколайчика. Кузька повискує од захоплення, бо впізнає і стару Данилову сорочку, і кофту крикливої баби Оксьонші й піджак діда Миколайчика, що завжди свариться на Кузьку.

Назбиравши побіля сторожки сякого-такого паліччя, Данило застромлює на них опудала. Коли ж Данило встромить у землю "діда Миколайчика", Кузька враз хапає його за полу піджака й смикає сюди-туди. Данило, дивлячись на те, сміється.

Тоді Данило ставить опудала на ту грядку, де недавно зійшли молодюсінькі дубки, вербички та берізки.

По тому Данило обходить увесь лан, часто зупиняється або присідає навпочіпки, хитає головою, прицмокує язиком, айяйякає.

Коли розсадник обійдено, Данило розкладає багаття. Набігавшись за день та нахвилювавшись, Кузька лягає біля багаття, дивиться на вогонь. Заходить вечір.

Так починається лісове життя Данила та Кузьки.